

Η Δράσις μας

Έτος ΜΣΤ' ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007 Τεύχος 454

Κυκλοφορεί

τό νέο CD-ROM του περιοδικού «Η Δράσις μας» 2007

Περιλαμβάνει:

1. τὰ τεύχη του 2007 με τή μορφή αρχείων pdf, καί με τή μορφή πολυτονικῶν κειμένων Word,
2. περιεχόμενα τῶν τευχῶν,
3. ἀλφαβητικό εὔρετήριο θεμάτων,
4. σύντομες ὁδηγίες.

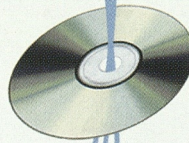
Λειτουργεῖ σέ περιβάλλον Internet Explorer

Τιμᾶται € 10 .

Διατίθεται στά Βιβλιοπωλεῖα τῶν ἐκδόσεων «Ὁ Σωτήρ» καί στά γραφεῖα του Περιοδικού (Μαυρομιχάλη 32, 106 80 Ἀθήνα, τηλ. 210 36 17 566).

πρόσβαση
σέ εἰκόνες καί κείμενα
μέ... λίγα μόνο «κλίκ»!!!

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Ἐμπρός: Χριστούγεννα στόν Ἱ. Ναό τῆς Λαύρας Ἀγίας Τριάδος-Ἀγίου Σεργίου, Ρωσία Πίσω: Χιονισμένο τοπίο

Ἡ Δράσις μας
 ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ
 ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Ἰδιοκτῆτης:
 Σύλλογος Ὁρθοδόξου
 Θεραπευτολογικῆς Δράσεως
 «Ὁ Μέγας Βασίλειος»
 Μαυρομιχάλη 32 – 106 80 ΑΘΗΝΑΙ
 Ἀριθ. Τηλεφ. 210-36.17.566
 Τηλεομιότυπο: 210-36.17.566
 http://www.xfd.gr
 e-mail: pedrasis@otenet.gr

Ἐκδότης:
 Εὐστάθιος Χ. Μπάστας
 Ἰσαύρων 42 – 114 72 ΑΘΗΝΑΙ

Διευθυντής Συντάξεως:
 Νικόλαος Π. Βασιλειάδης
 Ἰσαύρων 42 – 114 72 ΑΘΗΝΑΙ

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
 Γεώργιος Α. Καφοῦρος
 Ἰσαύρων 42 – 114 72 ΑΘΗΝΑΙ

Τιμή φύλλου:
 € 1, Κύπρου 60 σέντι

Συνδρομή Ἑσωτερικῶν:
 Ἐτησία € 10

Συνδρομή Κύπρου:
 Ἐτησία £ 8.50 ἢ € 15

Συνδρομή Ἐξωτερικῶν:
 Ἐτησία € 30
 (ἀεροπορικῆ ἀποστολή)

ΚΩΔΙΚΟΣ γιά τὰ ΕΛΤΑ: 3822

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

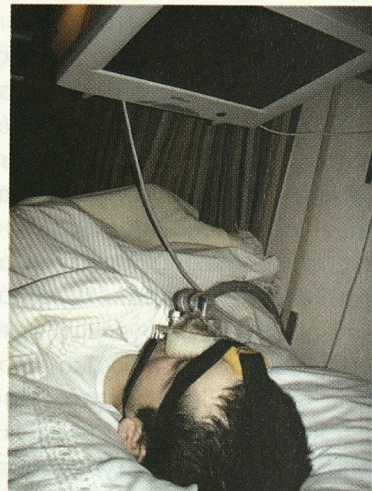
Ἡ ΔΡΑΣΙΣ ΜΑΣ

- 363 ► Μέ κίνητρο τήν ἀγάπη
- 365 ► Ἄλλη προοπτική
- 366 ► Νεοειδωλολατρία: Τό σύγχρονο «προσωπεῖο» του ἀντιχριστου
- 368 ► Τώρα πιά δέν εἶναι στά ἀζήτητα
- 369 ► «Γιά νά δοῦμε...»
- 370 ► Τί σοι προσενέγκωμεν, Χριστέ;
- 372 ► «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ἡμῶν»
- 374 ► Τά Χριστούγεννα του Μολλά Μουσταφᾶ στήν Τραπεζοῦντα
- 376 ► Εὐσέβιος Ματθόπουλος καί πατερική γραμματεία (Β')
- 378 ► Κοσσυφοπέδιο, ὦρα μηδέν

- 380 ► Στό Μυστήριο τῆς ἔνσαρκης Οἰκονομίας
- 382 ► 50 χρόνια Ἐνωμένη Εὐρώπη
- 385 ► Στόν ἐρχόμενο ἄνθρωπο
- 386 ► Ἡ φωτιά, μόνιμος ἐπισκέπτης στό ἑλληνικό δάσος. Γιά ποιό λόγο; Πόσα μπορεῖ νά κάνει κανεῖς μέ τό ἕνα του δάχτυλο;
- 388 ► Γράμματα στή σύνταξη
- 390 ► Ἡ «γιαγιά Φιλιά»
- 392 ► Περιεχόμενα Ἐτους 2007
- 394 ► Παρεμβάσεις
- 397 ► Ἀπόψεις καί σκέψεις

Πόσα μπορεί νά κάνει κανείς μέ τό ένα του δάχτυλο;

«Βήμα-βήμα μέ χαρά και ένθουσιασμό κάναμε τά βιώματα τραγούδια και λευτερώθηκε ό καημός. Για τό Έλληνικό παρελθόν, τό τραγικό παρόν, για τόν άγνοούμενο, για τή γυναίκα τής Κύπρου και τά κλεμμένα μνημεία μας».¹

Άπό χρόνια είχα άκούσει για τόν Στέλιο. Ό πατέρας του ό Κλειτός, παλιός συμφοιτητής και φίλος, μου είχε μιλήσει μέ πολύ καμάρι γι' αυτόν. Ό Στέλιος ήταν τό παιδί τής ύπομονής, ό Άγγελος πού είχε χαρίσει ό καλός Θεός σπίν οικογένειά τους. Άπό έξι χρόνων έμφάνισε σπάνια μυοπάθεια, ή όποία σύντομα τόν καθήλωσε στό άναπηρικό καροτσάκι. Οί γιατροί πρόβλεψαν σταδιακή επιδείνωση και τερματισμό τής ζωής στά 21 χρόνια. Για χάρη του Στέλιου οί γονείς του θυσιάσαν τή σταδιοδρομία τους, ώστε νά έχουν χρόνο νά τόν έξυπηρετούν.

Ό Θεός στέργει πολλά από τόν Στέλιο, του χάρισε όμως τό δώρο νά κατανοεί τούς μουσικούς ήχους και νά συνθέτει. Καθισμένος στό άναπηρικό καροτσάκι του μέ τόν synthesizer και ένα βοηθητικό ξυλάκι πού κουνούσε μέ δυσκολία, έπαιρνε τούς στίχους πού έγραφε ό πατέρας του και τούς έδινε μουσική πνοή, τούς έδινε φτερά για νά πετάξουν μακριά, νά χτυπήσουν τίσ κλεισμένες πόρτες τών ψυχών, νά μεταδώσουν τό μήνυμα τής έλπίδας, τής θέλησης, τής πίστης.

Έκει είχαν μείνει οί πληροφορίες μου για τόν Στέλιο και τά χρόνια περνούσαν και όποτε τόν έφερνα στό μυαλό μου τόν φανταζόμουν πάντα έτσι καθισμένο στό άναπηρικό άμαξιό

νά κινεί μέ τά βοηθητικά ξυλάκια τίσ νότες του synthesizer. Έτσι τόν φανταζόμουν και τώρα, καθώς πετούσα πάνω από τό Αιγαίο κατευθυνόμενος προς τή μαρτυρική Κύπρο μέ προορισμό τή Λεμεσό. Ήταν ή πρώτη μου επίσκεψη στό ήρωικό νησί, για τό όποιο είχα διαβάσει και άκούσει άμέτρητα. Πολλά θά ήθελα νά επισκεφθώ και νά προσκυνήσω. Όμως τό πρόγραμμα συρρικνώθηκε τήν τελευταία στιγμή άσφυκτικά. Ή επίσκεψη σπίν Κύπρο περιορίστηκε σέ ένα μόνο είκοσιτετράωρο. Πολλά έφυγαν από τό πρόγραμμα. Έμεινε τό σύντομο προσκύνημα σπίν Ί. Μονή Σταυροβουνίου, ή ξενάγηση σπίν όμορφη Λεμεσό από τόν άγαπητό φίλο Γιάννη Γ., ή έξ αποστάσεως άτένιση του σπιτιού πού έκρυβε στό υπόγειό του επί τέσσερα χρόνια τόν θρυλικό Διγενή και πρό παντός ή συγκινητική επικοινωνία μέ τούς πολλούς αδελφούς και παλιούς συμφοιτητές και φίλους. Όταν χωρίσαμε είμαστε νέοι επιστήμονες, μέ όνειρα για τό μέλλον και τούς όριζοντες άνοιχτούς μπροστά μας. Σήμερα ξανασυναντιόμαστε ώριμοι οικογενειάρχες, κουβαλώντας μία ζωή μέ άπροσδόκητες έμπειρίες, σκληρές δοκιμασίες και ξεριζωμούς για μερικούς, επιτυχίες, άποτυχίες, χαρές και λύπες, αλλά έλπίδα και τή συγκινητική διαπί-

σωση ότι ξανασυναντιόμαστε στόν ίδιο δρόμο, αυτόν πού μέ ύπομονή και άγάπη μās δίδαξαν οί πνευματικοί μας πατέρες στά φοιτητικά μας χρόνια, έστω και αν μερικοί ξεμείναμε πίσω.

Όμως, παρά τήν πίεση του χρόνου, είμαι άποφασισμένος νά μίν θυσιάσω τήν επίσκεψη στόν Στέλιο. Σχεδόν τό απαιτώ από τόν ευγενικό μου ξεναγό και παλιό φίλο Χαράλαμπο Λ. και από τούς γονείς του Στέλιου.

Ό Στέλιος, διαφορετικός άπ' ό,τι τόν φανταζόμουν. Δέν κάθεται πλέον σέ καροτσάκι, δέν βαστάει τά ξυλάκια πού του έπιτρέπουν νά λειτουργεί τόν synthesizer. Είναι ξαπλωμένος ανάσκελα, μέ τόν άναπνευστήρα νά του καλύπτει μονίμως τή μύτη. Μοιάζει αδύναμος, όμως όταν αρχίζεις νά συζητās μαζί του ξαφνιάζεσαι. Διαπιστώνεις μία άπεριόριστη ψυχική δύναμη, συνδυσασμένη μέ σπάνιο έσωτερικό πλούτο, έτοιμότητα, λεπτότητα και ευγένεια. Τά λόγια του άποπνέουν γαλήνη, αισιοδοξία, δύναμη, ώριμότητα. Τό πρόσωπο φωτεινό. Τά μάτια ζωηρά. Πάνω από τό κεφάλι του, σάν όριζόντιο αναλόγιο, ή όθόνη ενός ύπολογιστή. Πιο πέρα κι άλλες όθόνες και δυό ύπολογιστές. Ή τεχνολογία στό άποκορύφωμά της, αλλά και στόν ύψιστο προορισμό της, τή δικαίωσή της: σπίν ύπηρεσία του ανθρώπου!

- Στέλιο, συνεχίζεις νά γράφεις μουσική;
- Άμέ!
- Και νά τραγουδās;
- Μου άρέσει πολύ νά τραγουδώ.
- Θά μπορούσες νά μου τραγουδήσεις κάτι;
- Ρωτάω μέ δισταγμό, αλλά και κρυφή προσδοκία.
- Μετά χαρās.

Ξαφνικά από τά ήχεία του computer άκούγεται μία θαυμάσια όρχήστρα και σέ λίγο αρχίζει ό Στέλιος νά τραγουδάει μέ τήν ευλύγιστη συγκινητική φωνή του. Άφουγκράζομαι μέ όλες μου τίσ αισθήσεις, κρατώ τήν άναπνοή μου, συγκινοῦμαι, ένθουσιάζομαι, τόν φιλώ στό μέτωπο.

- Στέλιο, δική σου είναι ή μουσική;
- Ναί.
- Και ή έννορχήστρωση;
- Ναί.

— Ή όρχήστρα πού άκούσαμε ήταν ήχογραφημένη;

— Όχι, οί νότες για κάθε όργανο γράφτηκαν μία μία στόν ύπολογιστή ήλεκτρονικά.

- Πώς;
- Μέ τό ποντίκι.
- Και τό ποντίκι ποιός τό κινεί;
- Τό δάχτυλό μου.

Ό Στέλιος είναι 30 χρόνων σήμερα. Ή ασθένεια νέκρωσε σταδιακά τά μέλη του. Τώρα πιά κινεί μόνο τό ένα του δάχτυλο! Μέ τό δάχτυλο αυτό συνθέτει μουσική, κάνει τήν έννορχήστρωση (πρόσφατα Ρωσική όρχήστρα επισκέφθηκε τή

Λευκωσία και εκτέλεσε μουσικές συνθέσεις του Στέλιου), έχει κυκλοφορήσει τρία CD μέ δική του μουσική, έχει αναπτύξει και διαπρεπή ιστοσελίδα στό διαδίκτυο (www.steliospissis.com.cy), επικοινωνεί και ενισχύει μέ ήλεκτρονικά μηνύματα όλο τόν κόσμο. Τό σπίτι του κέντρο διερχομένων. Περνοῦν επιστήμονες, διανοούμενοι, καλλιτέχνες, άθλητές..., επώνυμοι και άνώνυμοι. Έρχονται νά ενισχύσουν και φεύγουν ενισχυμένοι. Ξαφνικά αρχίζεις νά κάνεις όδυνηρές συγκρίσεις. Βλέπεις στόν Στέλιο, τή θαυμαστή τελείωση τής δυνάμεως «έν ασθeneία» και τή δική σου ψυχική αδυναμία έν υγεία. «Όνομα έχεις ότι ζής αλλά νεκρός εί». Ή χρόνια έσωτερική μυοπάθεια έχει εξασθενήσει τίσ δυνάμεις τής ψυχής σου. Αισθάνεσαι ανώριμος, πολύ ανώριμος, και ως έχεις τά διπλάσια χρόνια από τόν Στέλιο. Ό Στέλιος στά 30 χρόνια τής ζωής του έχει «πληρώσει χρόνους μακρούς» διά μέσου θλίψεων και δοκιμασιών, έχει φθάσει σέ ώριμότητα ζηλευτή, έχει πολλά- ➤

πλασιάσει τό τάλαντο, πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός. Ἐσύ, ποῦ κατακόνιασες τά δικά σου τάλαντα; ... Πόσα ἔκανες μέ τά δέκα σου δάκτυλα, ὅταν ὁ Στέλιος μέ τό ἓνα του δάκτυλο ἔκανε καί κάνει τόσα πολλά;²

Β.Π.

1. Ἀπόσπασμα ἀπό συνοδευτικό ἔντυπο μουσικῆς τοῦ Στέλιου.

2. Ἐπιστρέφω σπὴν Ἀθήνα, μέ ἔντινες ἐντυπώσεις καί μέ ἓνα DVD στό χέρι, τό ὁποῖο ἀνυπομονῶ νά παρακολουθήσω. Τό 2006 ὁ Στέλιος βραβεύτηκε στό Μέγαρο Μουσικῆς Ἀθηνῶν μέ τό Βραβεῖο Θέλησης κατά τή διάρκεια τῶν «Leader of the Year Awards». Τό DVD εἶναι ἀπό τήν τελετή ἀπονομῆς καί περιέχει τή συγκινητική ὁμιλία τῆς μητέρας τοῦ Στέλιου Ἀγλαΐας Πισοῦ, καθώς καί συνέντευξή της σπὴν τηλεόραση. Παραθέτουμε μικρά ἀποσπάσματα:

«... Μέχρι τά ἔξι του χρόνια ὁ Στέλιος ἦταν ἓνα υγιέστατο παιδάκι ταλαντούχο, ἰδιοφυῖα σπὴν μουσική... κι ἐμεῖς κάναμε πολλά ὄνειρα. Ὡστόσο ἡ μυικὴ δυστροφία ἄρχισε νά φθείρει τούς μῦς, νά ἀδυνατίζει τά ἄκρα καί ὁ Στέλιος στά ἔννια του χρόνια κάθισε στό ἀναπηρικό τροχοκάθισμα. Κάπου ἐδῶ πιστέψαμε πὼς τελείωσαν καί τό ὄνειρα. Κι ὅμως, κάπου ἐδῶ ξεκίνησε τό θαῦμα...

... Πιστεύω ὅτι ὁ Θεός πού ἐπιτρέπει τά προβλήματα δίνει καί τή δύναμη, φθάνει νά Τόν ἐμπιστευθῶμε πλήρως... Ἐκεῖ πού δέν μπορούσαμε νά σταθῶμε ὀρθοί ἐρχόταν μέ κάποια εὐλογία, μέ κάποια δύναμη νά μᾶς σπῶνε, νά μᾶς σπίνει ὀρθούς. Δέν πιστεύω ἓνα τέτοιο πρόβλημα νά μπορεῖ νά ἀντιμετωπιστεῖ μέ ἀνθρώπινες δυνάμεις. Γιά μένα ἀποκλείεται. Πρέπει νά ἀντιλήσεις ἀπό Ἐκεῖνον πού εἶναι ἡ πηγή τῆς δυνάμεις καί δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τόν Θεό...

... Στό ἐργαστήρι τοῦ πόνου πλάι στόν Στέλιο, πού τό μετέτρεψε σέ ἐργαστήρι χαρᾶς, εἶδαμε καί μάθαμε πολλά. Μαζέψαμε πλούτη ζωῆς, ἀνείπωτα βιώματα, συμπεκνωμένη πείρα καί ὀριμότητα πολλῶν χρόνων... Ὁ Στέλιος μᾶς ὁδήγησε μέσα ἀπὸ τήν ἀσθένειά του σέ μία ὑπέρβαση καί ἔγινε ἡ ζωὴ μας ἓνα τραγούδι, μία μελωδία... καί μᾶς χάρισε πολλή εὐτυχία (ὁ Στέλιος μόνο εὐτυχία μᾶς χαρίζει!).

Τά τελευταῖα 5 χρόνια ὁ Στέλιος δέν ἔχει βγεῖ ἀπὸ τό δωμάτιό του, γιατί δέν μπορεῖ... Ἐνα δωμάτιο, γιά τό ὁποῖο ὁ ἴδιος ἔγραψε: «σέ ἓνα δωμάτιο χωροῦν ὅλα. Σέ ἓνα δωμάτιο κώρεσε ὅλη ἡ ἀγάπη. Σέ ἓνα δωμάτιο κώρεσε ἡ ζωὴ. Σέ ἓνα δωμάτιο κώρεσε ὁ Θεός»...

... Εὐχαριστῶ τόν Στέλιο γι' αὐτό πού εἶναι, τό τόσο ὑπέροχο, ὄχι μόνο γιατί ἀγόγγυστα ὑπομένει, ἀγωνίζεται, δημιουργεῖ καί μοιράζει τήν ψυχὴ του, ἀλλά καί γιατί ἔχει κάνει τή λύπη χαρὰ, τήν ἀδυναμία δύναμη, τόν πόνο προσφορά ... Στέλιο, ... σέ εὐχαριστῶ, εἶμαι περήφανη γιά σένα σ' ἀγαπῶ!»

ΜΗΝ ΤΟ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΕ ΟΣ «ΑΝΩΦΕΛΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ»

Ἀγαπητὴ «Δρᾶσι»

Ἡ ἐπιστολή—διαμαρτυρία τοῦ μαθητῆ, τήν ὁποία σᾶς στέλνω, ἐκπροσωπεῖ ὁμάδα 65 μαθητῶν Β' Γυμνασίου. Προέκυψε ὡς ἀπόρροια τοῦ προσωπικοῦ μου προβληματισμοῦ καί τῆς δυσκολίας νά ἀνταποκριθῶ στίς προσδοκίες ἑλληνοπαίδων, χριστιανῶν βαπτισμένων, πού λίγο ἢ πολύ ἔχουν ἐθισθεῖ καί ἀπὸ τό σχολεῖο καί ἀπὸ τήν οἰκογένεια, νά διδάσκονται, ἂν μὴ τι ἄλλο, ἐπετειακά κείμενα. Τήν ἔλλειψη αὐτὴ διαπίστωσα ἀπὸ ἓνα CD-ROM τό προπερασμένο καλοκαίρι, ὅταν ἐνημερώθηκα γιά τά περιβόητα νέα σχολικά ἐγχειρίδια. Ἡ ἀπογοητευσὴ μου πέρασε ὡς ἐσωτερικὴ πληροφορία στίς γόνιμες ἐφηβικές συνειδήσεις, πού εἶναι ὄλο ἀναζήτηση αὐτοῦ πού ἐμεῖς σκόπιμα καί κακόβουλα ἀρνούμαστε νά τούς προσφέρουμε. Ἴσως κι ἐδῶ νά ἰσχύει τό σύνδρομο τῆς στέρησης καί τῆς αὐτοσυντήρησης.

Ἄς ἀφήσουμε νά μιλήσει ὁ μαθητὴς μέ τήν εἰλικρίνεια, τήν ἀπλότητα καί τόν αὐθορμητισμό, πού εἶναι ἀσύμβατα μέ τά ὑποκριτικὰ χρυσοῦφαντα «ἐπιστημονικά ἐνδύματα» αὐτῶν τῶν ἐγχειριδίων.

Σεβαστικά
ἐν ἐνεργείᾳ φιλόλογος

Φίλοι καί φίλες,

Τό παρακάτω κείμενο ἀφορᾷ τόν κλάδο τῆς Φιλολογίας καί συγκεκριμένα τά κείμενα Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας. Μέ κοινή συμμετοχὴ καί ἀπόφαση τῶν μαθητῶν τῆς Βι τάξης τοῦ 1ου Γυμνασίου Σερρών, θά ἀναφερθῶμε σέ κάποια ἀπὸ τά προβλήματα πού ὑπάρχουν, μέ ἀπώτερο σκοπὸ τὴ διευθέτισή τους.

Τί κι ἂν τό ἐξώφυλλο εἶναι ὠραῖο; Τί κι ἂν ἔχει ὠραῖες εἰκόνες; Αὐτό πού μετράει πραγματικά σ' ἓνα βιβλίο εἶναι τό περιεχόμενό του, τό ὁποῖο εἶναι πολὺ δυσάρεστο. Ποῦ εἶναι ὄλες οἱ γιορτές πού ἀντιπροσωπεύουν τήν ἑλληνικὴ κληρονομία; τό ἔθnikό αἶσθημα καί πάνω ἀπὸ ὅλα τὴ χριστιανικὴ εὐλάβεια καί πίστη; Ποῦ ἡ 25η Μαρτίου 1821, πού ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940; πού τὰ Χριστούγεννα καί πού τό Πάσχα; Ἐμεῖς εἶμαστε πιὸ συνειδητοποιημένοι ἀπὸ σᾶς, πού τὰ γράφετε, καί σίγουρα δέν ξεπετάμε τό παρελθόν μας λέγοντας: «Πάει, πέρασε». Νοιαζόμαστε γιά τό ἔθνος μας καί τιμᾶμε καί ἐκτιμᾶμε τὴ γῆ πού μᾶς πρόσφεραν οἱ πρόγονοί μας, χωρὶς τούς ὁποίους, ποῖς ξέρει πού θά βρισκόμασταν τώρα... ὑπὸ κατοχὴ τό πιὸ πιθανό.

Ἀντὶ νά τιμήσουμε τήν ἐκπαιδευσὴ μας, μέ τέτοια ἀντιπροσωπευτικὰ κείμενα, ἐμεῖς τί προτιμᾶμε; Τούρκικα νανουρίσματα καί σαχλαμάρες. Κάθε σταγόνα αἵματος πού ἔχυσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γιά μᾶς, ἔτσι ὥστε νά ζήσουμε μέσ' σπὴν λευτεριά, πρέπει νά τὴν ἐκτιμᾶμε καί νά τὴ σεβόμαστε, λές καί ἦταν δικό μας αἷμα. Ἐξάλλου εἶναι ἀδελφία μας, ἂν καί λίγες φορές τούς φερθήκαμε μέ τέτοιο τρόπο. Τό πράγμα πού ἔμεινε καί μᾶς θυμίζει τόν ἀγῶνα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, μᾶς καί δέ μπορούμε νά βασιστοῦμε στοὺς συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου, εἶναι οἱ διάφορες ἐκδηλώσεις πού διοργανώνουμε πρὸς τιμὴν τους, οἱ ὁποῖες — νά τό θυμηθεῖτε — σέ λίγο καιρὸ θά ξεχαστοῦν κι αὐτές.

Ἐπειτα ὁ Θεός, ὁ δημιουργὸς μας ὄχι μόνο δικός μας, ἀλλὰ καί ὅσων βλέπουμε γύρω μας, δηλαδή τό φυσικὸ περιβάλλον. Αὐτός πού μᾶς ἔδωσε ζωὴ καί μᾶς ἐπέτρεψε νά ζοῦμε στό περιβάλλον αὐτό. Αὐτός πού μέσα ἀπὸ τά λόγια του μᾶς ἔμαθε νά ἀγαπᾶμε τόν πλησίον μας καί τόν ἀδελφὸ μας. Αὐτός πού διδάξε καί κήρυξε τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί φώτισε μέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο τὸσους πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ

ὁποῖοι εἶχαν πεθάνει πνευματικά καί τώρα τούς ἔδωσε τό φῶς τό ἀληθινό. Ἐτσι λοιπὸν ἐμεῖς τοῦ ἀνταποδίδουμε τὴ χάρη; Μπορεῖ νά φαίνονται ὑπερβολικά αὐτά πού λέω, μὰ αὐτά δέν εἶναι οὔτε τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα τὸν χαρακτηρίζουν. Δέ λέω, καί ἐγὼ ἀναμάρτητος δέν εἶμαι. Παρόλα αὐτά, ξέρω νά ἀναγνωρίζω τὰ λάθη μου, τί εἶναι καλὸ καί τί κακὸ πού ἔχω κάνει.

Ἐλπίζω πὼς ἂν διαβάσετε αὐτό τό κείμενο, νά κάνετε κάποιες ριζικές ἀλλαγές στό μέλλον καί νά μὴν τό ἀντιμετωπίσετε ὡς ἓνα «ἀνωφελές διήγημα», ὅπως λέει καί ὁ Πολύβιος, γιατί ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτὴ καί στό τέλος πάντα λάμπει.

Θέλω νά πῶ ἓνα μεγάλο εὐχαριστῶ στοὺς συμμαθητὲς μου, πού μέ ὤθησαν νά γράψω αὐτὴ τὴν ἐπιστολή καί ἡ ἐλπίδα θά μείνει πάντα ἀναμμένη.

Ἀλέξανδρος Βλάχος
μαθητὴς Β' Γυμνασίου Σερρών

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΗΚΑ...

Ἀγαπητὴ «Δρᾶσι»

Ἄνομάζομαι Κυριακὴ Χίνσον καί μένω σπὴν Gastonia —Βόρεια Καρολίνα. Εἶμαι συνδρομητρία τοῦ ἀγαπητοῦ Περιοδικοῦ σᾶς πολλὰ χρόνια τώρα. Ἦμουνα μαθήτρια στά σχολεῖα «Ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία».

Πρὶν λίγες μέρες ἔλαβα ἀπὸ τόν ἀνεψιὸ μου κάποιες φωτογραφίες ἀπὸ τὴ Σμύρνη καί τὴν καταστροφὴ τοῦ 1922. Συγκλονίστηκα... Ἄμεσως σκέφθηκα νά σᾶς τίς στείλω. Ἴσως νά τίς ἔχετε καί ἀπὸ κάπου ἄλλοῦ. Μπορεῖ νά σᾶς χρειαστοῦν.

Εὐχαριστῶ γιά τὰ ὀρειότατα ἄρθρα σᾶς καί γιά ὅλα ὅσα γράφετε σπὴ «Δρᾶσι». Μέ ὅλα αὐτά μᾶς κρατᾶτε ἐνήμερους γιά τὴν ἀγαπημένη μας Ἑλλάδα.

Μέ ἐκτίμηση
Κυριακὴ Χίνσον
Gastonia - N. Carolina, USA

Τεύχος 454, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007

Ἡ Δρᾶσιε μας 391

